

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Kvædlinger eller Smaakvad

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 311. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1815_251-txt-shoot-idm8868/facsimile.pdf (tilgået 30. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

311

"Trobs dig, du Døbens Bræd!

"Du mistet har din Ød.

"Trods dig, du Ormegrube!

"Trods, Holvede, din Strube!

"I table med Vanære;

"Guds Navn veligned være!

O! vel den Mand, hvis Dre ei er dovet
For disse Himmeltoner gjennem Støvet!
Thi naar han græder da med høien Rost,
Oplades Hjertet for den sode Trost:
"Mens her vi saae, maa bittre Taarer rinde,
Men høst med Fryd vi Negene skal binde,
Dem høre hjem med lissig Jubelsang."
Lad, hjere Ven! da Sorgen Dig ei pine!
Aftor din Graad ved Støvet af Regine!
Oplad Dit Dre for Din Grelsers Tale!
Et barnsligt Sind den kan saa godt hysvale:
"O Lader til mig komme kun de Smaa!
"Forhindre dem I visstelig ei maa;
"Jeg bedre kan, end I, det for dem lave;
"De lege skal i Paradisets Have,
"De slumre skal ved Livets Dra saa nær,
"Og aldrig grue for Cherubens Sværd.
"De lytte skal naar alle Engle sjunge,
"Og vænne saa til Sang den spæde Zunge.

312

"At naar J mode dem hos Mig engang,

"I skal forlystes ved den sode Klang;

"Ja da I Store af de Smaa skal lære

"Halleluja at tone til Guds Kre,"

Vi vil saa gjerne, ja vi skal og maa

Øs knyfste tæt til disse hjere Smaa,

Og, mens de leve, vi med David hebe,

At ved vor Haand be venre hoppe maa

Til de blir store, og til vi blir smaa,

Saa de os kan til Sovelamret lede;

Men naar saa Hjertet holder op at slaae,

Da og vi skal med David flink opstaae,

Ei deres God de Salsige misunde,

Ei græde dem tilbage om vi kunde.

Af, trang er Stien, vi til Himmel gange,

De vilde Beie, af! de er saa mange,

Og af de Store er der kun saa faa,

Som gjeunem Barneporten vil indgaa;

Lykhalig hver, hvem i den spæde Alder

Gra Strid og Moie Gud til sig hjemkalder!

Dog, og lykhalig hver som grunder paa

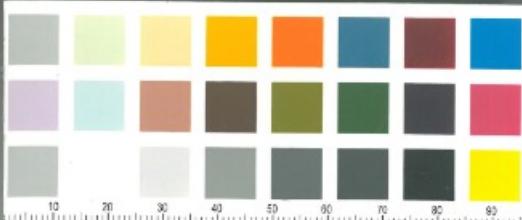
Engang at komme til de hjere Smaa!

O, det er heiligt, naar hos Gud vi har

En Ven saa hjær at længes stædig efter,

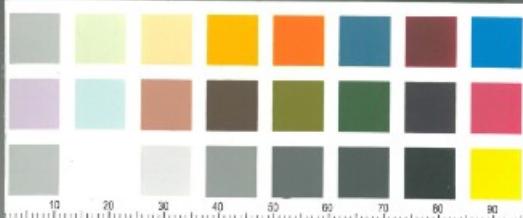
O, Hjertesaar! livsalige er dit Ur,

Og underfulde ere dine Kræfter.

313

O, det er helligt, naar vi esterhige
Det Barnelag i Herrens himmerige!
Da vønne vi os til at være smaa,
Selee os selv naar vi os sløtte kryste,
Med Smil vi stirre paa den Himmel blaa,
For Herres lys igjen os kan forlyste;
Vi i vort Hjerte kan saa grant fornemme,
At der er grumme rart hos Ham der hjemme.
Vi troe det gierne, at vi arme Stalke,
Som ved hvert Skridt, vi gaae paa Jorden, valke,
Vi selv har Størke til at klavre op
Til Himmelsslottet over Stjernetop;
Vi troe det gierne, at isald Vor Herre
Gi faderlig lod Maade gaa for Net,
Da vilde hist det gaa os meget værre,
End her, hvoe selv de Bedste gaa kun slet.
Vi tro det gierne, at vi kunde staa
I mørke Gaard ved Døren af Guds Rige
I mange tusind Kar og banke paa,
Og ei engang saae Lov berind at kige,
Hvis ei Guds Son var vores Broder blevet,
Hvis over Regningen han ei en Streng
Med dyre Blæk paa Korset havde frevet;
Hvis ei Hans Land ad en forborgen Vej
Fra Lovens Dor til Raadens Port os lebte,
Hvis over os Han ei saa broderlig

314

Sin Kjærligheds ben hvibe Kaabe brede,
Og under den inblod i himmerig.
Ja gjerne axle vi det favre Skind,
Og gaa som Svende bag vor Drot berib.
Vi gjerne Gaderen i Ham bestue;
Thi er kun Gen vor Frelser og vor Gud,
Vi for vor Gud behøve ej at grue,
Og Kjærligheden driver Frygten ud.
Saa vandre vi i Kjærlighed hernede;
Vi elste Gader og vi elste Son,
Som vilde gaa for os i Død og Bon,
Og Værelse der hjemme os berede;
Vi elste Døbet og vi følge gierne
Paa mørke Bei den blanke Bedesjerner,
Til Dagen gryer og vi staa op af Døde,
Førlazede i Himlens Morgensøe.

Nu Diben liber, ende maa min Tole,
O, give Gud! den ved Hans egen Kraft
Din Bir og Dig i Sorgen maa husvale!
I konfigt Svob at gjemme sindrig Klosgt
Det er kun Tant, det har jeg ikke sagt;
Enfoldig tun jeg tolled Herrens Rost.
Thi det for Christne er den bedste Trost
O, glædeligt! ej blot til Dig og mig,

